

opusdei.org

”Takket være en venninne i kvartalet der jeg bor”

Første del av et vitnesbyrd fra
Christian Kadjo, numeraria i
Opus Dei i Abidjan,
Elfenbenskysten, et
fransktalende land på Afrikas
vestkyst der katolikkene utgjør
12 % av befolkningen.

05.11.2006

Jeg heter Christian Kadjo og kommer
fra Abidjan i Elfenbenskysten, et
fransktalende land på Afrikas

vestkyst, det katolikkene bare utgjør 12 %. Flertallet av befolkningen tilhører en animister, en naturreligion der tilhengerne tror på Gud, på at et finnes gode og onde ånder, men ingenting i tillegg til det.

Jeg ble døpt umiddelbart etter fødselen, liksom hele min familie. Mine foreldre er nemlig katolikker.

Hvordan jeg ble kjent med Opus Dei? Det skjedde på en svært enkel måte. En dag da jeg gikk ut fra messen møtte jeg en venninne fra kvartalet der jeg bor og hun ga meg et bønnekort med den hellige Josemarías bilde på. På den tiden var han Guds tjener.

Min venninne fortalte at hun hadde blitt kjent med Opus Dei og at hun regelmessig gikk til et senter der det bodde noen kvinner, de fleste av dem europeere. Hun fortalte hvordan de levde og hvordan de ba, og hun

inviterte meg også til å besøke dette senteret.

Sannheten er at jeg først ikke ville gå dit, jeg visst jo ikke hva det handlet om. Jeg visste ikke om Opus Dei var en katolsk organisasjon eller ikke, helt til en dag en slektning av meg sa at hun hadde gått på messe i et Opus Dei-senter. Da tenkte jeg: Hvis det er slik, da vil jeg også gå dit, selv om det bare er for å se hvordan det er der.

Men jeg utsatte det, for jeg holdt på å forberede en reise til England. Jeg tok et kurs i management, og det fireårige programmet inkluderte en reise til England. Det var like før avreisen til Brighton som ligger på Englands sørkyst. Derfor sa jeg til min venninne at når jeg kom tilbake, skulle jeg besøke senteret.

Meditasjonen

Da jeg kom tilbake dro jeg dit. Det var et enkelt hus, som en hytte, og

den dagen hadde de en aktivitet som de kalte *meditasjon*. De forklarte at meditasjon betydde en egen bønn på en halvtime som ble ledet av foredraget til en prest.

Jeg var overbegeistret. Jeg hadde aldri hørt snakk om dette – meditasjon – det var noe helt nytt for meg. Jeg husker ennå emnet for meditasjonen, selv om det nå er 20 år siden. Det var det fjerde bud. Presten snakket til oss om hvordan man bør oppføre seg overfor sine foreldre og forklarte at hvis man var flink på skolen eller på universitetet så oppførte man seg samtidig også som en god kristen. Det gjorde meg meget godt. Aldri hadde jeg hørt noen snakke om evangeliet, om Gud eller budene på den måten. Og da det var slutt tenkte jeg: ”Dette er jo et fantastisk sted.”

Jeg møtte forskjellige venninner fra skolen som jeg ikke visste pleide å gå

dit og etter meditasjonen ble jeg igjen for å småprate litt med dem. Jeg ville gå uken etter igjen, men jeg kunne ikke fordi jeg var bedt i bryllup. Jeg tenkte: ”OK, selv om det bare er for å være høflig, ringer jeg dem og sier at jeg ikke kan komme og at jeg i stedet kommer uken etter.” Og fra da av besøkte jeg disse meditasjonene i Kaisedra (det heter senteret) regelmessig. Tidligere ble de holdt for ungdommer, nå er de for gifte kvinner.

På den tiden gikk mennesker i alle aldre dit, for det var det eneste senteret som fantes. De organiserte undervisningsprogram av forskjellige slag. Det fantes en barneklubb, aktiviteter for ugifte, for universitetsstudenter som jeg, og for gifte kvinner.

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://dev.opusdei.org/nb-no/article/
takket-vre-en-venninne-i-kvartalet-der-
jeg-bor/](https://dev.opusdei.org/nb-no/article/takket-vre-en-venninne-i-kvartalet-der-jeg-bor/) (10.08.2025)